

2. Edellä mainittu päätös on kumottava tosiasioita koskevien arviointivirheiden takia. Edellä mainitussa päätöksessä tehdyt arvioinnit ovat selvästi virheellisiä
 - i) lain 2008/92 32 §:n 2 momentin osalta
 - ii) lain 2237/94 5 §:n osalta.
3. Edellä mainitulla päätöksellä rikotaan EY 87 artiklan 1 kohtaa, sillä vaikka riidanalaisilla säännöksillä katsottaisiinkin myönnettävän valtiontukia, ne eivät vääristä kilpailua eikä niillä ole vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.
4. Edellä mainittua päätöstä on perusteltu yleisesti ja epämääräisesti, sillä siinä ei ilmoiteta niitä syitä, joiden takia lain 2237/94 ja lain 2198/94 säännökset ja Kreikan keskuspankin päätöksen 1620/89 määräykset olisivat sellaisia, että yksityinen sijoittaja voisi hyväksyä ne.
5. Edellä mainittua päätöstä on perusteltu riittömättömästi, sillä EY 88 artiklan 2 kohdassa ei veloiteta perimään takaisin lainvastaisesti myönnettyjä tukia, eikä komissio myöskään ole näyttänyt, että tukien takaisinmaksaminen olisi tarpeen markkinoiden olosuhteiden palauttamiseksi entiselleen.
6. Edellä mainittu päätös on suhteellisuusperiaatteen sekä oikeusvarmuusperiaatteen vastainen siltä osin kuin siinä vaaditaan kaikkien "tukien" maksamista takaisin korkoineen.
7. Oikeuskäytännön mukaan on mahdotonta periä takaisin EY 88 artiklan mukaisesti myönnettyjä tukia seitsemän vuoden ajanjakson kuluttua.
8. Edellä mainittua päätöstä on täysin mahdotonta panna täytäntöön virheettömästi.

Euroopan yhteisöjen komission 13.7.2000 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-279/00)

(2000/C 259/19)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 13.7.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellinen neuvonantaja Enrico Traversa ja oikeudellisen yksikön virkamies Maria Patakia, ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- a) toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 59 ja 73 b artiklan (joista on tullut EY 49 ja EY 56 artikla) mukaisia velvoitteitaan, koska se on säätänyt, että muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilla yrityksillä, joiden toimialaan kuuluu tilapäisen työvoiman välittäminen,
 - on oltava kotipaikka tai sivutoimipiste Italiassa
 - ja että niiden on asetettava 700 miljoonan Italian liiran suuruinen vakuus sellaisessa luottolaitoksessa, jonka kotipaikka tai sivukonttori sijaitsee Italiassa
- b) velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kansallinen sääntö, jonka mukaan työnvälitystoimintaa harjoittavalla yrityksellä pitää olla kotipaikka tai sivutoimipiste Italiassa ja joka aiheuttaa sen, ettei muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilla yrityksillä ole minkäänlaista mahdollisuutta tarjota tällaisia palveluja, on mitä suurimmassa määrin EY:n 59 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 49 artikla) määrätyn palvelujen vapaan liikkuvuuden periaatteen vastainen.

Komission mukaan velvollisuus asettaa vakuus Italiaan sijoittautuneessa pankissa on perustamissopimuksen 59 artiklassa määrätyn kiellon soveltamisalaa kuuluva rajoitus, vaikka tällaisen vakuuden taikka sitä vastaavan takuun asettamista edellytettäisiin sen jäsenvaltion lainsäädännössä, johon palvelujen vapaaseen liikkuvuuteen vetoava yritys on sijoittautunut. Tällaisella säännöllä loukataan myös pääomien vapaan liikkuvuuden periaatetta (EY 56 artikla, aiemmin EY:n perustamissopimuksen 73 b artikla), sellaisena kuin se ilmenee asiassa Svensson⁽¹⁾ annetusta tuomiosta, jossa yhteisöjen tuomioistuin tutki, oliko sellainen Luxemburgin lainsäädäntö, jolla asunnon rakentamiseen, ostoon tai peruskorjaukseen myönnettävän korkotuen myöntämisedellytyksenä oli se, että kyseiset lainat oli otettu Luxemburgiin sijoittautuneesta pankista, yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa.

⁽¹⁾ Asia C-484/93, tuomio 14.11.1995, Kok. 1995, s. I-3955.